

පුංචි අන්දරේට පුංචි ආප්ප

අන්දරේ පුංචි කාලෙ උදේට ආප්ප කන්න ආසයි. ඉතින් අන්දරේගෙ අම්මා හැමදා ම උදේට අන්දරේට පනම් විස්සක් දෙනවා ආප්ප කන්න. ඒ පනම් විස්ස අන්දරේ අරගෙන ආප්ප අම්මා ළඟට ගිහින් ආප්ප හතරක් ගේනවා.

ආප්ප අම්මා උයන ආප්ප සමහර වෙලාවට පුංචියට හැදෙනවා. ඒ පුංචි ආප්ප විකිණෙන්නෙ නැතුව ඉතුරු වෙනවා. ඉතින්, ආප්ප අම්මා මොකද කරන්නෙ - මේ ඉතුරු වෙන පුංචි ආප්ප පුංචි අන්දරේට විකුණනවා. ආප්ප අම්මා කරන දේ පුංචි අන්දරේ ටික දවසක් හිත අමනාපෙන් බලන් හිටියා.

අන්තිමට එක දවසක් පුංචි අන්දරේ ඔහුට ම කියා ගත්තා, “හැමදා ම මට දෙන්නෙ පුංචි ආප්ප නේ. ආප්ප අම්මට මං හොඳ පාඩමක් උගන්වන්නම්කො,” කියලා. ඉතින් එදක් ආප්ප අම්මා පුංචි අන්දරේ දුන්න පණම් විස්සට පුංචි ආප්ප හතරක් දුන්නා.

“ආප්ප අම්මෙ මොකද මේ ආප්ප මේ තරම් පුංචි?” කියලා අන්දරේ ඇහුවා. එතකොට ආප්ප අම්මා කිව්වා, “අන්දරේ, උඹ පුංචියි නෙ. ඉතින් පුංචි අයට පුංචි ආප්ප කන්න ලේසියි. ඒ විතරක් ද, පුංචි ආප්ප බර අඩු හින්දා ගෙනියන්නත් ලේසියි.” “ආ, හැබැද?” කියන ගමන් අන්දරේ සල්ලි ටිකක් වට්ටියට දමලා ආප්ප අරන් ගෙදර යන්න දිව්වා.

ආප්ප අම්මා ආප්ප වට්ටිය දිහා බැලුවා, පනම් පහේ කාසි හතරක් වෙනුවට එතන තිබුණේ පනමේ කාසි හතරක් විතරයි. ඇට හොඳට ම තරහ ගියා. “අන්දරේ ඔහොම නැවතියන්. මෙතන කාසි අඩුයි නේ. මොකද මේ පුංචි කාසි දමලා යන්නේ?” ඇ කේන්තියෙන් ඇහුවා. “කාසි අඩු වුණා ම ආප්ප අම්මට ගණන් කරගන්නත් ලේසියි. කාසි පුංචි හින්දා තියා ගන්නත් ලේසියි,” කියලා අන්දරේ පස්ස නොබලා ගෙදර දිව්වා.

මඟුල් ගෙදර ගොහෙක්

ගමේ ළඟ පහළ මඟුල් ගෙදරකට අන්දරේලගෙ පවුලටත් ආරාධනා ලැබුණා. පුංචි අන්දරේටත් මඟුල් ගෙදර යන්න ඕනෑ වුණා. ඒත් අන්දරේගෙ දඟකාරකම් ගැන ඔහුගෙ අම්මා හොඳින් දන්න හින්දා පුංචි අන්දරේව මඟුල් ගෙදර එක්කර ගෙන යන්න කැමති වුණේ නෑ. ඇ මඟුල් ගෙදර යන්න ලැස්ති වෙන කොට,

“මාත් මඟුල් ගෙදර යන්න ඕනෑ,” අන්දරේ කියන්න වුණා.

“හොඳයි මං එක්කර ගෙන යන්නම්, ඒත් එක පොරොන්දුවක් පිට,” අන්දරේගෙ අම්මා කිව්වා.

“පොරොන්දුවක්? ඒ මොකක් ද?” අන්දරේ ඇහුවා.

“මඟුල් ගෙදර ගියා ම විහිළු තහළු කරන්නේ නැතුව ගොනා වගේ ඉන්න ඕනෑ,” අන්දරේගෙ අම්මා කිව්වා.

“හා, හොඳයි අම්මේ. මං අම්මා කියන විදියට ම ගොනා වගේ ම ඉන්නම්කො,” අන්දරේ ඔළුව ඒ පැත්තට මේ පැත්තට වන වනා එකඟ වුණා.

මඟුල් ගෙදරට ගියාට පස්සෙ අන්දරේ අම්මයි, තාත්තයි එක්ක දුන්න කෑම බීම කාලා, බීලා, පැත්තකට වෙලා ඉඳගෙන හිටියා.

අන්දරේ එහෙම ඉන්නවා දැක්කා ම අන්දරේගෙ අම්මා සතුටු වුණා. හැමෝ ම සන්තෝෂයෙන් කතා කර කර හිනා වෙච්ඡී හොඳ විනෝදයෙන් හිටියා.

“යන්නම් ඇති. අද මගෙ පුතා හොඳයි, කියපු විදියට ඉන්නවා,” කියලා හිතමින් අන්දරේගෙ අම්මා ගේ ඇතුළට ගියා අන්දරේ එහෙම ඉඳිඳි. වැඩි වෙලාවක් ගියෙ නෑ. මඟුල් ගෙදර ඉස්සරහ පැත්තේ මහ කලබලයක්! අන්දරේගෙ අම්මන් ගේ ඇතුළේ ඉඳන් ඉස්සරහට දුවගෙන ආවා මොකද කියලා බලන්න.

ඇට දකින්න ලැබුණේ මොකක් ද? ඇ දැක්කා අන්දරේ දණ ගහ ගෙන නැමීලා ළඟ ඉන්න ගැහු-පිරිමි, ලොකු-පුංචි හැම දෙනාට ම ඔළුවෙන් ඇනගෙන ඇනගෙන යනවා. ඔළුව ඒ අතට මේ අතට නවනවා, ඇස් කරකවලා ඔළුවෙන් අනිනවා. ඉක්මනට ඇ අන්දරේ අල්ලා ගත්තා.

“මොකක් ද මේ කරන්නේ පුතේ? පුතාට මතක නැද්ද මඟුල් ගෙදර එන්න කලින් මං කිව්ව දේ?” අම්මා ඇහුවා.

“මට මතකයි අම්මේ,” අන්දරේ කිව්වා.

“ඉතින් එහෙනම් මොකද මේ අයට මේ කරදර කරන්නේ?”

“ඇයි අම්මා නෙ කිව්වෙ මට ගොනා වගේ ඉන්න කියලා. ඉතින් ඒක මතක් වෙලා මං ගොනා වගේ මිනිසුන්ට ඔළුවෙන් ඇන්නා,” අන්දරේ කිව්වා. එතකොට හැමෝ ම හිනා වෙන්න ගත්තා.

අන්දරේ සහ කරණවැමියා

අන්දරේලගෙ ගමේ කරණවැමියා හිටියෙ අන්දරේගෙ ගෙවල් ළග. අන්දරේ පොඩි කාලෙ, දවසක් ඔහු හිතුවා කරණවැමියාට පොඩි විහිළුවක් කරන්න ඕනෑ කියලා.

ඉතින් හිතන්න පුළුවන් ද අන්දරේ මොකක්ද කළේ කියලා?

ඔහු කරණවැමියාගෙ ගෙදර ගියා.

“ආ ! මොකද අන්දරේ මේ පැත්තෙ?” කියලා කරණවැමියා ඇහුවා.

“මගෙ රැවුල බාන්ඩ නේ! වෙන අහවල් දෙයකටයැ,” අන්දරේ කිව්වා.

“හැබැ මයි, අහන්නත් දෙයක්යැ, එන්න එන්න, මේ පුටුවෙන් වාඩි වුණානත්,” කරණවැමියා කිව්වා.

ඉතින් ඒ ලොකු පුටුවෙ අන්දරේ ඉඳගත්තා ලොකු මිනිහකු වගේ. ඔහු කරණවැමියාට ඉක්මනින් රැවුල කපන්න කිව්වා.

“හොඳමයි අන්දරේ,” කියලා කරණවැමියා කිව්වෙ දෙකට නැමිලා, හිස පාත් කරලා,

ඊට පස්සෙ ඔහු අන්දරේගෙ කර වටා රෙද්දක් බැන්දා. බිම පිහඳාන කොස්ස අරගෙන ඒක සබන් වතුරේ ඔබලා අන්දරේගෙ මුණෙ සබන් පෙණ එන්ට ඇතිල්ලුවා. එහෙම තියෙද්දි ඔහු වෙනත් වැඩක් කරන්න පටන් ගත්තා.

රැවුල බාන්න එනකම් අන්දරේ බලන් හිටියා. හුගක් වෙලා බලන් හිටියා. කෝ - කරණවැමියා ආවෙ නෑ - අන්දරේට දැන් කේන්ති ගියා.

“රැවුල බාන්න එන්නෙ නැතුව මොනවා ද ඔය කරන්නෙ? ඉක්මනට ඇවිත් මගෙ රැවුල බානවා,” අන්දරේ කේන්තියෙන් කිව්වා.

“මම මේ බලන් ඉන්නෙ අන්දරේගෙ මුණෙ රැවුල වැවෙනකම් නේ!” කරණවැමියා උත්තර දුන්නා.

අන්දරේට කරකියා ගන්න දෙයක් නැති වුණා. මුණෙ තිබුණ සබන් පෙණ වේළෙනකම් ඉඳලා ඔහු හෙමින් සැරේ නැඟිටලා යන්න ගියා.

ගෙඹි කරදරේ

කන්ද උඩරට රාජසිංහ රජ්ජරුවන්ගේ මල් උයන හරි ලස්සනයි. ඒ උයනේ තිබුණා ඕලු, මානෙල්, නෙළුම් මල්වලින් පිරුණු විලක්. විලේ ජීවත් වුණා ගෙම්බෙක්. රැ තිස්සෙ ම ඒ ගෙම්බා තොරතෝටියක් නැතුව “බක බක” ගාලා කැගහනවා. ගෙම්බගේ මේ සද්දේ හින්දා රජ්ජරුවන්ට රැට නින්ද යන්නේ නෑ. ගෙඹි සද්දේ මහ කරදරයක් වුණා.

ඉතින් මේ ගෙඹි කරදරේ නැති කරලා දමන්න හැම උත්සාහයක් ම ගත්තා. ඒත් බැරි වුණා කරදරේ නැති කරන්න. අන්තිමේ දී රට පුරා අණ බෙර ගහලා දැන්නුවා ඒ ගෙඹි කරදරේ නතර කරපු කෙනාට හුඟක් වටිනා තෑගි බෝග දෙනවා කියලා.

මේ ආරංචිය අන්දරේ ජීවත් වුණු රුහුණු පළාතටත් පැතුරුණා. ඉතින් අන්දරේට හිතුණා, ඒ ගෙඹි කරදරේ නවත්තන්න ඔහුට පුළුවන් කියලා. එහෙම හිතාගෙන කන්ද උඩරට රජවාසල බලා පිටත් වුණා.

අන්දරේ රජ්ජරුවන් බැහැ දැකලා ආපු කාරණේ කිව්වා.

“මේ වැඩේ තොපට කරන්න පුළුවන් කියලා ද හිතන්නේ?” රජ්ජරුවෝ ඇහුවා.

“එහෙමයි දේවයන්වහන්ස, මට පුළුවනි,” අන්දරේ හුඟක් යටහත් පහත් ව, ගරුසරු ඇති ව කිව්වා.

“මේ වැඩේ කරන්න තොපට ඕනෑ කරන්නේ මොනවා ද?” රජ්ජරුවෝ ඇහුවා.

“දේවයන් වහන්ස, මට හොඳ දුන්නකුයි, ඊතලයි ලබා දෙන්න,” අන්දරේ කිව්වා.

රජ්ජරුවෝ රාජපුරුෂයන්ට අණ කළා අන්දමේට ඕනෑ දේවල් ලබා දෙන්න.

ඉතින් ඉර බැහැගෙන යන වෙලේ දුන්නයි, ඊතලයි අරගෙන අන්දමේ හෙමින් සැරේ ගියා විල ළඟට. හොඳට “හරි-බරි” ගැහිලා ලක ලැස්ති වෙලා හිටියා. එදත් කළුවර වැටීගෙන එද්දි ගෙම්බා පුරුදු විදියට “බක, බක” ගාලා කැගහන්න පටන් ගත්තා.

අන්දමේ කලබල වුණේ නෑ. හුඟක් සෝදිසියෙන් ගෙම්බගෙ කැගැහිල්ලට කන් දීගෙන හිටියා.

සැහෙන වෙලාවක් ඒ “බක බක” සද්දෙට කන් දීගෙන ඉඳලා, සද්දෙ එන්නෙ හරියට ම කොතැනින් ද කියලා තේරුම් ගත්තා. හැබැයි ඇහැට පෙනිලා නෙමේ - කළුවරේ නේ !

අන්දමේ හෙමිහිට දුන්න අතට අරන් ඊතලයකුත් දුන්නට තියලා සද්දෙ එන තැනට හොඳට කුරුමාණම් අල්ලලා විද්දා. ඒ ඊතලය හරියට ම ඉලක්ක කරපු ගෙම්බාට වැදුණා.

එක පාරට ම ගෙම්බාගෙ “බක - බක” සද්දෙ නැවතුණා. කිසි ම සද්දයක් වත් ඇහෙන්න නෑ.

ගෙඹි කරදමේ හින්දා නින්ද නැතුව සිරි යහනේ ඒ අත මේ අත හැරෙමින් හිටිය රජ්ජරුවන්ට තේරුණා ඇති වුණු වෙනස. කෝ ! ගෙඹි සද්දෙ නෑ. වෙන කිසි ම සද්දයක් වත් නෑ. රජ්ජරුවන්ගෙ හිතට ඇති වුණේ ලොකු සතුටක්. ඒ සන්තෝසෙට රජ්ජරුවන්ට හොඳට ම නින්ද ගියා.

පහුව දා රජ්ජරුවන් නැඟිටිටෙ හරි ම සනීපයක් ඇතිව. රාජ සභාවට එතුමා ගියේ හරි සතුටින්. මුලින් ම එතුමා අන්දමේ කැඳෙව්වා.

“තොප ගෙම්බට විද්දෙ කොහොම ද?” රජ්ජරුවෝ ඇහුවා.

“දේවයන් වහන්ස, පළමුවෙන් ගෙම්බා කැගහන සද්දෙට මම හොඳට කන් දුන්නා. පස්සෙ සද්දෙ එන තැන හරියට ම මෙතැනයි කියලා හිතා ගෙන එතැනට හොඳට කුරුමාණම් අල්ලලා ඊතලේ විද්දා. ඒ පාරින් ම ගෙම්බා මැරුණා,” අන්දමේ විස්තර කළා.

පස්සෙහි පස්සට ගිය අශ්වයා

දවසක් දා රජපුරුවන්ට ඕනෑ වුණා රජ උයනට ගිහින් ටිකක් විනෝද වෙන්න. එකමාට අසු පිටින් තමන්ගෙ ප්‍රියතම අශ්වයා පිට යන්න ඕනෑ විත්තිය රජපුරුවො ඇමතියන්ට කිව්වා.

රජවාසල ඉදිරිපිටට අශ්වයා ගෙනෙන කොට අන්දරෙත් ඒ ළඟ හිටියා. රජපුරුවන් අශ්වයා පිට උඩට නඟිනවා අන්දරේ බලාගෙන හිටියා.

ඒත් සිද්ද වෙන්නෙ හරි ම පුදුම දෙයක්!

තෝත් ලණුව අතට අරන් රජපුරුවන් අශ්වයව ඉස්සරහට පැදගෙන යන්න හැදුවත් අශ්වයා ඉස්සරහට නෙමේ යන්නෙ, පස්සට!

ඇමතිවරුයි, අශ්ව ගොවිවයි, රජවාසලේ අයයි දැන් මේ දිහා බලාගෙන ඉන්නවා. ඒ හැම කෙනෙක් ම වගේ අශ්වයා ඉස්සරහට පදවන්න හැදුවා. ඒත් කෝ - කිසි ම කෙනකුට ඒක කරන්න බැරි වුණා.

මේ සිද්ධ වෙන දේ අන්දරෙත් බලන් හිටියා. අන්දරේව දැකපු රජපුරුවො ඔහුට කතා කළා.

“අන්දරේ, මේ අශ්වයා පැදගෙන මට උයනට යන්න ඕනෑ. ඒත් මු ඉස්සරහට යන්නෙ නෑ නෙ. ජේනවා නේ ද? අශ්වයා පිට මට උයනට යන ක්‍රමයක් හිතලා බලන්න.”

අන්දරේ අශ්වයා ළඟට ගියා. ඔහු අශ්වයා හැරෙව්වා රජවාසල පැත්තට මුහුණලා හිටින්න. එතකොට අශ්වයාගෙ වලිග පැත්ත හිටියෙ උයන තියෙන පැත්තට. දැන් අන්දරේ රජුරුවන්ට කිව්වා අශ්වයා පදවන්න කියලා.

රජුරුවන් තෝන් ලණුව ඇද්දා විතරයි අශ්වයා පස්සෙන් පස්සට ගියා රජ උයනට !

රජුරුවෝ සතුටු වුණා - අන්දරේ කොයි තරම් දක්ෂ ද කියලා හිතුවා. සතුව වැඩි කමට අන්දරේට තෑගිබෝග හුඟක් දුන්නා.